

2. The HEA (2011). *National Strategy for Higher Education to 2030*. Report of the Strategy Group. URL: <http://hea.ie/assets/uploads/2017/06/National-Strategy-for-Higher-Education-2030.pdf>.

3. OECD (2017). *Enhancing Higher Education System Performance*. Report on benchmarking higher education system performance: conceptual framework and data. URL: <https://www.oecd.org/education/skills-beyond-school/Benchmarking%20Report.pdf>.

4. The International Bank for Reconstruction and Development (2000). *Higher Education in Developing Countries Peril and Promise*. URL: http://siteresources.worldbank.org/EDUCATION/Resources/278200-1099079877269/547664-1099079956815/peril_promise_en.pdf

Потапова Т.С.

викладач;

Білецька А.В.

викладач,

*Дніпровський технікум зварювання та електроніки
імені Є.О. Патона*

НАЦІОНАЛЬНО-ПАТРІОТИЧНЕ ВИХОВАННЯ МОЛОДІ

Відродження України неможливе без пробудження національної свідомості українського народу, насамперед молоді. Тому особливе занепокоєння викликає відсутність у багатьох студентів усвідомлення себе, як частини народу. Зарадити справі може створення такої системи освіти, яка виховувала б національно свідомих громадян України. Адже повага до своєї Вітчизни починається з рідного слова, географії, історії рідного краю. Патріотичне виховання юного покоління є важливою складовою частиною процесу формування зрілої особистості – громадянина, справжнього спадкоємця і продовжувача національних традицій з активною громадянською позицією.

До проблеми національно-патріотичного виховання молодого покоління звертались такі класики педагогічної науки, як: Г. Ващенко, О. Духнович, О. Огієнко, С. Русова, Г. Сковорода, В. Сухомлинський, К. Ушинський, Я. Чепіга. У своїх працях вони висвітлювали актуальні для свого часу проблеми розвитку патріотичних почуттів як складової частини національної системи виховання, висували ідею виховання «свідомого» громадянина, патріота своєї Батьківщини [1, с. 60]. Тобто проблема національно-патріотичного виховання молодого покоління була цікавою завжди. У сучасних же умовах національно – патріотичне виховання підрастаючого покоління набуває особливої актуальності, тому що воно викликане формуванням почуття любові та відданості Батьківщині, служінню своєму народові, розуміння та співне-реживання його історії й культури, прагненням утвердження у світі високо-розвиненої, конкурентноздатної нації, суспільства і держави.

Вирішальну роль у національно-патріотичному вихованні молоді відіграє особистість педагога, його особистий приклад, його погляди та практичні дії, що мають бути взірцем для наслідування.

Виховні функції в будь-якій освітній установі виконують усі педагогічні працівники. Але в більшості випадків виховну роботу з академічною групою студентів вищих навчальних закладів проводить куратор, який виконує функції не тільки педагога-професіонала, а й духовного посередника між студентами й суспільством. Куратор організовує певну систему відносин завдяки різноманітній виховній діяльності групи, яка, у свою чергу, створює умови для індивідуального самовираження кожного студента та розвитку особистості.

Одним із пріоритетних напрямків організації нашої виховної роботи є формування у студентів відчуття патріотизму, любові до власної Вітчизни та рідного краю.

Працюючи у цьому напрямку, ми проводимо різноманітні бесіди: «Рідне слово-то скарб душі людської», «Мій трудовий внесок – це могутність моєї України», «Нації вмирають не від інфаркту, спочатку їм відбирає мову», «Моя мова-калинова», «День соборності України», «Цікаві місця рідного міста», «Чи знаю я походження назви рідного міста?». Студенти активно беруть участь у таких тематичних виховних годинах, як: «Козацькому роду – нема переводу», «Символіка України», «Тут обелісків ціла рота», «Мій перший вірш написаний в окопі», «Небесна сотня – герої не вмирають», «День гідності і свободи», «День пам'яті героїв Крут», «Шевченко і сучасність». Під час таких заходів спостерігається пробудження інтересу до історичного минулого свого народу, його героїчної боротьби за волю, захоплення високою духовністю наших предків, їх культурою.

Важливу роль у національному вихованні молоді відіграє прищеплення любові до літературної спадщини українського народу. Студенти із задоволенням беруть участь у літературних вечорах, присвячених пам'яті Тараса Шевченка, Івана Франка. Це сприяє формуванню високої мовної культури студентів, вихованню любові до рідного слова.

Але формування патріотизму – це справа не лише лекцій, бесід та виховних годин. Тільки щоденним особистим прикладом педагог може вплинути на формування особистості. Тому зі студентами викладачі нашого навчального закладу обговорюють новини, що відбуваються у різних сферах життя нашого міста та країни, дискутуємо на різні теми і завжди з гордістю говоримо про свою малу батьківщину, усвідомлення себе українцями і звичайно про наш технікум.

Отже, патріотичне виховання – це суспільна діяльність, яка формує ставлення людини до себе, до свого народу й Батьківщини. Це ставлення виявляється у відповідних почуттях, переконаннях, ідеях. Патріотизм ґрунтується на остаточній меті нації – побудові власної держави, державному самовизначенні, державницькому світогляді [3, с. 115–116]. Патріотичне виховання має бути стрижнем усієї навчально – виховної роботи, оскільки ми повинні виховати особистість, яка має почуття гордості за свою державу, сумлінно виконує громадські обов'язки, усвідомлює соціальні потреби Батьківщини та українського народу, любить близьких та рідних людей. Без цього людина не має обличчя, вона втрачає себе. Патріотизм – це стиль життя.

Список використаних джерел:

1. Соціальна робота в Україні: теорія і практика // Науково-методичний журнал. – 2012. – № 2. – С. 58–67.
2. Сухорукова В. М. Як виховати патріота. – Х.: Вид-во «Ранок», 2015. – С. 3–27.
3. Теоретичні основи педагогіки: Курс лекцій. Підручник для студентів / Під ред. Вишневського О. – Дрогобич: Відродження, 2001. – 258 с.

Рябокін А.О.

аспірант,

*Полтавський національний педагогічний університет
імені В.Г. Короленка*

СТАНОВЛЕННЯ ПОЧАТКОВОЇ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ШКОЛИ В ІМПЕРІЇ КАРЛА ВЕЛИКОГО (ДРУГА ПОЛОВИНА VIII СТОЛІТТЯ)

Дослідження процесів становлення європейської початкової школи в Імперії Карла Великого почалося ще на початку минулого століття. Творчим доробком Алкуїна, основоположника цієї моделі освіти, займалися радянські історики, які спеціалізувалися на ранньому Середньовіччі в контексті дослідження Каролінгського відродження (Ю. Безсмертний, М. Гаспаров) [1; 2], а також зарубіжні музикознавці. Проблема внеску Флакка Альбіна в розвиток музичної складової в початковій школі була частково розкрита в роботах Є. Дуккетта а Р. Додслі [5; 6]. Від часів Ренесансу внеском Алкуїна вітчизняні й зарубіжні філософи займалися стереотипно, хоча його традиційно вважають передтечією європейської схоластики. Світоглядні позиції Флакка Альбіна в ракурсі становлення середньовічної філософії мають місце в праці А. Сидорова та М. Суворова [3; 4]. Проте цього, на наш погляд, недостатньо, потрібні фундаментальні роботи та міркування над працями Флакка Альбіна, які чудово збереглися до наших часів.

Тому автор статті ставить *мету* послідовно прослідкувати становлення європейської початкової школи в другій половині VIII століття.

Отже, на території Імперії Карла Великого наприкінці VIII століття склалися майже виняткові і умови для започаткування системи середньої шкільної освіти. Цьому сприяло кілька чинників: 1) відносно спокійне «невоєнне» життя на континентальній частині Імперії; 2) особиста зацікавленість короля в освічених кадрах для внутрішньої і зовнішньої політики; 3) залучення до країни великої на ті часи кількості освічених людей та їхні об'єднанні зусилля для ведення нової культурної політики; 4) прибуття до двору Карла Великого Алкуїна Йоркського.

Після зустрічі з королем Карлом у Пармі 761 року, Алкуїн у 782 році разом зі своїми чотирма кращими учнями Йоркської школи (серед яких був Сігульф, у майбутньому св. Сігульф) прибув до Ахенського палацу. Було йому на той час 52 роки, проте вік не завадив йому тут розгорнути бурхливу діяльність. Цьому